

[Kjeld Olesen.]

regeringen selv efter nu at have hørt partiernes reaktioner, og det vidste regeringen udmærket godt, da den udarbejdede den.

Reaktionen er forståelig, for statsministerens barske ord om alt eller intet fortæller, at han ønsker valg.

Heller ikke socialdemokratiet kan medvirke til lovforslagenes gennemførelse, tværtimod vil vi sige klart nej af 4 hovedgrunde.

For det første: det vil på en urimelig måde blive de arbejdsløse, de lavtlønnede og pensionisterne, der kommer til at bære de største byrder.

For det andet: planen handler kun om 1975 og kræver en masse af lønmodtagerne, men der oplyses intet om, hvad der skal ske senere.

For det tredje: lønmodtagerne skal lægge ryg til at genskabe et virksomt erhvervsliv, men det bliver ensidigt, når det ikke kædes sammen med en medejendomsret til de investeringer, som lønmodtagerne skal bidrage til.

For det fjerde: regeringens handlemåde er præget af en uhyre mangel på ansvar på grund af de kræfter, man risikerer at slippe løs gennem sin provokerende holdning over for lønmodtagernes organisationer.

Der var truffet de helt store forberedelser til eftermiddagsforestillingen forleden. Den tidsmæssige planlægning var i orden, iscenesættelsen var grundig. Opbudet af partier og organisationer blev kort tid før premieren modtaget af hovedpersonen for at få at vide, at de kun skulle medvirke som statister. På det tidspunkt var programmet både duplikeret og trykt.

Efter at vi nu kender anmeldelserne, ser det ud til, at stykket må tages af plakaten, for statisterne har nemlig sagt stop. Det var et helt andet stykke, de ønskede opført. Et, hvor de også ville sige noget og dermed give stykket både indhold og mening. De ønskede ikke en solooptræden på andres bekostning.

Og hvem var så de tilskuere, der skulle betale prisen? Det var de over hundrede tusinde arbejdsløse, der i månedsvis har stået og ventet på, at handlingen skulle tage sin begyndelse. Det var de mismodige, der fylder lægernes konsultationsværelser, fordi arbejdsløshedens forbandelse ikke kan gøres

op i kroner og øre. Det var de mange familier, der lever med frygten for i morgen.

Hvis regeringen ønsker at spille hasard med sin egen fremtid, kan det næppe være andres sag, men det vedkommer os, når vi ser den spille hasard med de arbejdsløses fremtid, med landets fremtid. Det er jo det, vi i virkeligheden har været vidne til i det meste af 1974, og det er grunden til, at socialdemokratiet med stigende styrke har forlangt dens afgang. I dag synes der at være betydelig mere forståelse for de ord, vi udtalte ved den store debat den 20. september, og i dag er det ikke kun socialdemokratiet, der stiller spørgsmål som: hvorfor foretog regeringen sig intet, da der efter februarforliget lød tydelige advarsler om en kommende, foruroligende arbejdsløshed? Hvorfor foretog regeringen sig intet, da socialdemokratiets formand ved påsketid opfordrede statsministeren til at indlede forhandlinger mellem partier, som man kunne forvente ville sætte ind mod arbejdsløshed og rette økonomien op? Hvorfor foretog regeringen sig intet, da vi oplevede den i virkeligheden historiske begivenhed, at LO i maj måned strakte hånden frem til en indkomstpølitik? I stedet takkede man ved at lægge op til storebededagsforliget, der var ensidigt vendt imod LOs medlemmer. Hvorfor foretog regeringen sig intet, da socialdemokratiet kom med sin helhedsplan? I stedet udviste man en sådan passivitet, at tidspunktet for en indkomstpølitisk løsning ikke blot blev forpasset, men vanskeliggjort på et senere tidspunkt. Hvorfor foretog regeringen sig intet, da lønmodtagernes organisationer bad om tidlige forhandlinger, således at LO og arbejdsgiverne kunne komme i gang med reelle overenskomstforhandlinger? Hvorfor foretog regeringen sig intet, da socialdemokratiet under beskæftigelsesdebatten den 10. oktober stillede forslag, som vi siden selv måtte føre frem i folketinget?

Sjældent har en regering mødt et så samarbejdsvilligt folketing. Socialdemokratiet har deltaget aktivt i flere løsninger og anvist veje for andre, og alligevel, alligevel har regeringen ikke været i stand til at løse de egentlige problemer, vi står i. I stedet har man ladet stå til.

De afsnit i statsministerens tale, der mænde fortæller om situationens alvor, om de arbejdsløse, som det går ud over, skulle